

molt determinats, es a dir, són escollits de manera racional per l'artista degut a la proximitat que té cap a ells, així una d'aquestes pintures està formada per un llibre "Viatge d'hivern" de Jaume Cabré, una rosa en un got, una partitura i l'escultura de Rodin "El petó". Una altra està formada per una pintura d'en Vermeer, una rosa en un got amb aigua i altres col·locades damunt una partitura. Indiquen, per tant, el mateix que les obres d'interiors d'estances. Els sentiments que desprenen són els mateixos: quietud, serenitat, dolçor, esperança, creativitat, punts de partida, de fuga i a la vegada una gran riquesa interior, suficient? insuficient? Aquí entraria el diàleg.

Com a punt evolutiu i trencador en la creació de Figueras estan les obres que mostren un món exterior, una edificació envoltada d'un jardí o d'aigua. El món exterior està present, però les portes de les cases estan tancades, per tant, el món interior continua present, o estàs a dintre o a fora, de qualsevol manera la intimitat existeix.

Aquest llenguatge, aquesta expressivitat de l'interior, dels sentiments més profunds, que poden ser qualsevol però que existeixen atorguen un caire molt especial a les obres d'aquest artista.

Junt amb això està la seva manera de tractar la pintura, és a dir, la tècnica. Figueras crea una perspectiva atmosfèrica a la que recolzen el terra quadriculat, les portes obertes cap a l'exterior provocant una llunyania en la mirada, la creació de baranes i escales i les llums i ombres. Les tonalitats càlides amb tocs freds es conjuguen amb agilitat. La visibilitat de la textura que crea una matèria determinada i tàctil. La conjugació de jocs de línies verticals i horitzontals dins la mateixa creació fent un ús geomètric coherent i equilibrat són elements que fan que el resultat final sigui equilibrat, càlid, íntim i d'una gran sensibilitat.

Una exposició que ens permet veure una obra dins els paràmetres de les que es poden denominar de gran bellesa.

TEATRE

La cuina d'Arnold Wesker

Dolors Godayol

Quan Arnold Wesker va escriure *La cuina* l'any 1961, sabia molt bé quin repte plantejava, no solament als actors que haurien d'interpretar aquesta obra sinó, sobretot, als qui haurien de dirigir-la.

El text no està pas mancat d'interès. L'autor hi aborda el tema de la problemàtica social i laboral d'uns personatges que, tot i tenir treball estable, menjar abundant i una paga digna, no se senten satisfets perquè l'alienació s'ha apoderat d'ells; i encara que mancats d'una mínima formació intel·lectual, s'adonen de la seva infortunada condició sense saber-ho expressar, però, d'altra manera que no sigui a base d'absurdes picabaralles, nerviosisme, xivarri i agitació.

L'ambient a la cuina esdevé, doncs, crispant. I aquesta crispació va en augment a mesura que es van entreteixint els diàlegs, instigada bàsicament pel caràcter primari i inestable de Peter, un dels personatges destacats.

No hi falten moments de bona dosi de sensibilitat i tendresa, que encarna Paul amb un monòleg quasi filosòfic sobre la necessitat d'un canvi de sistema, tant des de la perspectiva econòmica com en l'aspecte humà. L'obrer treballa sota la fèrula imperiosa de l'amo, representació de l'ordre establert, incapaç de comprendre que l'home no només viu de pa. Aquesta és, en síntesi, la trama del *corpus* de Wesker.

No obstant, el que realment fa molt i molt recomanable l'assistència a la representació és l'excel·lent treball de la posada en escena. La diferència que hi ha entre llegir i veure, si en el teatre en general resulta sempre remarcable, en el cas de *La cuina* es multiplica extraordinàriament.

L'espectador que hi és introduït passa, d'entrada, per una mena d'*office* on marmitons, cambreres i cuiners tenen a punt tot tipus d'atuell per al servei culinari i de restauració. Ja dins de la sala, un sòlid muntatge on els forns, els taulells, els prestatges i altres elements propis de la cuina d'un gran restaurant fan que hom es trobi immers en una realitat que, ben aviat, el xuclarà amb el seu trepidant ritme de treball.

Serà a partir d'ara quan tot el *savoir-faire* i la perícia escenogràfica i directiva de Ramon Riblata es faran evidents. I precisament en el dinamisme extrem que es va apoderant de la cuina rau la gran fascinació que el muntatge exerceix sobre el públic que, més que simple testimoni, acaba fent-se partícip, part indissociable i activa de la gran peripècia humana que allà s'hi descabdella.

JOIERIA SENSERRICH

de Teresa Senserrich
CASA FUNDADA EN 1882

Sant Quirze, 17 • Tel. 93 725 75 96
08201 SABADELL

JJA COMERCIAL ALEMANY

CENTRE DE JARDINERIA,
AGRICULTURA I FORESTAL
Tallers i serveis postvenda

Ctra. Barcelona, 22-26
Tel. 93 725 63 95
SABADELL

El gest, la mímica, la desinvoltura en el maneig dels estris, l'aire lleuger i natural amb què els actors es mouen sobre l'escenari esdevenen el principal reclam, perquè hom observa amb creixent admiració i sorpresa com es crea el volum a partir del buit: hi ha patates a la mà de la Bertha, que pela el no res amb una destresa digna del millor mim; hi ha sopa dins l'eixuta sopera, carn damunt la fusta deserta, peix sobre la planxa llisa i minestra dins la transparent escumadora. Tot un prodigi que revela les hores i hores de treball i d'assaig de la companyia. Perquè és evident que un tal realisme no s'aconsegueix sense una bona dosi d'esforç per part de tot-hom.

Parlant d'esforç: permeteu-me introduir en aquesta crònica una menció especial a uns actors molt estimats per mi. Quin goig descobrir dalt de l'escenari alguns exalumnes que encara recordaves amb cara de nen i que, de cop, te'ls trobes convertits en tots uns xicots. Reconforta observar com, a més de posar el coll en els estudis, troben estones lliures per dedicar a taleies culturals tan profitoses per a ells i per als altres. Des d'aquesta pàgina vull trametre'ls el meu emocionat record.

Arnold Wesker -Londres 1932- és autor d'una extensa obra escrita; les peces teatrals hi destaquen en nombre. Ha estat amplament reconegut i guardonat i els estudiosos i crítics coincideixen a qualificar-lo d'autor realista. Ara bé: constato que, fins en el realisme inqüestionable de la composició que comentem, podem trobar-hi certs elements simbòlics, tan difícils de dissociar de la humana condició: la "creació" de Peter, el seu particular Arc de Triomf, no caldria interpretar-lo com un símbol del desig de transcendència te tot ésser racional? I les gesticulacions excessives, efectistes i sovint grotesques no són, certament, representacions simbòliques de la complexíssima essència de l'home?

LA CUINA ARNOLD WESKER

Traducció:
Jordi Bordas

Repartiment:
Magi: Quirze Casablanca
Max: Miquel Serra
Bertha: Isa Mateu
Molly: Núria Rocamora
Vinnie: Maria Dolors Pont
Magnolis: Pablo Rico
Paul: Joan Bta. Torrella
Raymond: Quim Carné
Hettie: Miriam Vila
Violet: Esperança Vegas
Anne: Maria Antònia Vidal
Gwen: Laia Puigmartí
Daphne: Núria Roca
Cinthia: Rossi Ayamí
Dimitri: Pep Ambrós
Betty: Esther Marlasca
Jackie: Maria Dolors Boada
Sílvia Codina
Hans: Pep Carpena
Monique: Montse Martínez
Alfredo: Lluís Matas
Michael: Josep Puig
Gaston: Ricard Salvà
Kevin: Jaume López
Nicholas: Carles Tricuera
Peter: Enric López
Frank: Francesc Rocamora
Chef: Francesc Moragas
Maitre: Francesc Permanyer
Marango: Agustí González
Pidolaire: Ramon Avellaneda

Disseny i il·luminació:
Albert Pastor, Roc Laín
Àlex Aviñoa, Xavier Cos

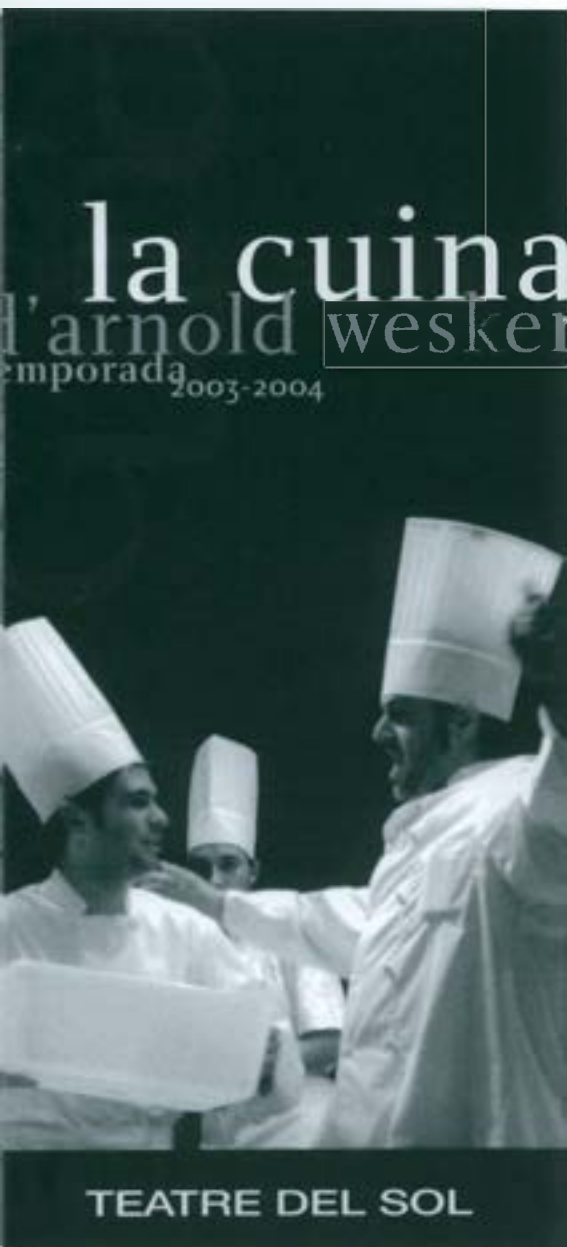
Tècnic de so:
Oleguer Alguersuari

Escenografia:
Ramon Ribalta

Construcció Escenografia:
Pere Cuñat

Producció:
Josep Garrido

Direcció:
Ramon Ribalta

TEIXITS SALVADOR
els teixits que tenen estil

Indústria, 33 - Tel. 93 725 65 90 - 08202 Sabadell

La cuina, al Sol